

Campanya electoral 2011 (I)

Altra volta ha començat una nova campanya electoral. En principi, la més prescindible i innecessària dels darrers temps: el Partido Popular ho té tot a favor per a assolir una majoria absoluta més que folgada a les corts espanyoles. La gavina imperial de la dreta centralista podrà tornar a sobrevolar lliurement i impune el firmament de la península. Incloent-hi les poc agraiades i insolidàries possessions colonials catalanes, on a [Alicia Croft](#) Sánchez Camacho se li obrirà de nou la veda per a practicar el seu tan pedagògic *joc* de bombardejar immigrants il·legals i símbols independentistes.

Això, és clar, si la dictadura de les enquestes electorals no falla. D'aquestes fabuloses i *imparcials* enquestes d'intenció de vot que se'ns presenten com si fossin un fruit estrictament estadístic i objectiu, quan tots sabem que no reflecteixen allò que han opinat els entrevistats, sinó que – paradoxalment – no són fetes públiques fins que no han passat un filtre *corrector*, que les adapti al *pronòstic*, a la conveniència i l'interès dels que les han encarregades.

Tot amb tot, l'anunciada majoria absoluta del PP l'obtindria no tant –o no gens– per mèrits propis (Mariano Rajoy, “*el señor de los hilillos*” sembla haver après de la catàstrofe del Prestige i encara enraona menys que no sembla raonar), sinó per demèrits del PSOE.

D'aquest PSOE fagocitador “dels 25 del PSC” –convertits en hieràtiques i submises figures del Museu de Cera Socialista espanyol tan aviat com creuen el llindar del Congrés dels Diputats–, que no tan sols ha llençat per la finestra el seu (teòric) socialisme –tot cedint la sobirania espanyola al neoliberalisme europeu–, sinó que ha deixat, per als annals de la història, una obra que d'ara endavant s'estudiarà ineludiblement a totes les Universitats: el *Manual Definitiu de com no s'ha d'afrontar una crisi econòmica*.

Per la seva banda, CiU ha decidit aprofitar la oportunitat per a eliminar l'íclit Duran i Lleida del debat successori de la seva formació, enviant-lo de cap de llista a Madrid, a veure si descobreix el seu El Dorado particular a les espanyes, es conforma amb un ministeri i deixa de fer la guitza als seus germans grans de Convergència Democràtica. Al cap i a la fi, si no fos pel component nacional, el democristià s'hi sentiria com a casa, còmodament arraulit a la falda del PP.

Pel camí, el líder unionista ha anat llaurant llavors d'amistat entre els pagesos andalusos i estremenyos –els quals “*reben un PER per a passar un matí o tota la jornada al bar del poble*”–, els homosexuals –“*Si algú vol anar al psicòleg per a canviar la seva sexualitat, hi té tot el dret*”– i els immigrants –“*la immigració és un problema*”, entre d'altres motius perquè “*els nouvinguts endarrereixen el nivell de l'escola pública*”.

Liberals, demòcrates, integradors i sempre tan comprensius senyors del Partido Popular, si decideixen regalar-li algun ministeri al seu tan addicte i fidel company Duran i Lleida, si us plau, que no sigui el de Defensa –i, menys encara, el d'Immigració!

dissabte, 5 de novembre del mmxi

© Xavier Serrahima 2011

www.racodelaparaula.cat

Informació sobre els drets

